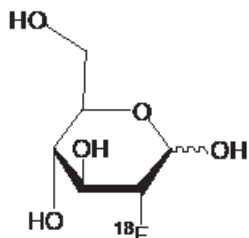

ФТОРДЕЗОКСИГЛЮКОЗА (^{18}F) РОЗЧИН ДЛЯ ІН'ЄКЦІЙ

Fludeoxyglucosi (^{18}F)
solutio iniectionis

FLUDEOXYGLUCOSE (^{18}F) INJECTION

$\text{C}_6\text{H}_{11}^{18}\text{FO}_5$

М.м. 181.1

ВИЗНАЧЕННЯ

Стерильний розчин, що містить 2- ^{18}F фтор-2-дезоксид-D-глюкопіранозу (2- ^{18}F фтор-2-дезоксид-D-глюкозу), що отримана реакцією нуклеофільного заміщення. Він також може містити 2- ^{18}F фтор-2-дезоксид-D-манозу.

Вміст:

- фтор-18: від 90 % до 110 % заявленої радіоактивності фтору-18 на дату й час, що зазначені на етикетці;
- 2-фтор-2-дезоксид-D-глюкоза: не більше 0.5 мг у максимально рекомендованій дозі в мл (V).

ВЛАСТИВОСТІ

Опис: прозорий безбарвний або злегка жовтий розчин.

Період напіврозпаду і тип випромінювання фтору-18: має витримувати вимоги загальної статті 5.7. «Таблиця фізичних характеристик радіонуклідів».

ІДЕНТИФІКАЦІЯ

A. Гамма-спектрометрія.

Результат: основні гамма-фотони повинні мати енергію 0.511 МеВ, і залежно від геометрії вимірювання може спостерігатися сумарний пік з енергією 1.022 МеВ.

B. Визначають приблизний період напіврозпаду не менш ніж за трьома вимірюваннями активності зразка в умовах із тією самою геометрією протягом підходящого часового інтервалу (наприклад, 30 хв).

Результат: від 105 хв до 115 хв.

C. Досліджують хроматограми, отримані під час випробування А на радіохімічну чистоту (див. «Випробування»).

Результат: час утримування основного піка на радіохроматограмі випробовуваного розчину має відповідати часу утримування основного піка ^{N} (2-фтор-2-дезоксид-D-глюкози) ^{N} на хроматограмі розчину порівняння (а) ^{N} з урахуванням відповідної різниці часу виходу на хроматограмах карбогідратного детектора й детектора радіоактивності ^{N} .

ВИПРОБУВАННЯ

Окремі випробування на хімічні домішки можуть не виконуватись, якщо такі речовини не використовуються або не можуть утворюватись у процесі виробництва.

pH (2.2.3): від 4.5 до 8.5.

2-Фтор-2-дезоксид-D-глюкоза та домішка А. Рідинна хроматографія (2.2.29).

Випробовуваний розчин. Випробовуваний препарат.

Розчин порівняння (а). 1.0 мг 2-фтор-2-дезоксид-D-глюкози Р розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 2.0 мл. 1.0 мл цього розчину доводять водою Р до об'єму V, де V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Розчин порівняння (б). 1.0 мг 2-хлор-2-дезоксид-D-глюкози Р (домішка А) розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 2.0 мл. 1.0 мл цього розчину доводять водою Р до об'єму V, де V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Розчин порівняння (с). 1.0 мг 2-фтор-2-дезоксид-D-манози Р розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 20.0 мл. Змішують 0.5 мл цього розчину з 0.5 мл розчину порівняння (а).

Колонка:

- розмір: 0.25 м × 4.0 мм;
- нерухома фаза: аніонообмінна смола для хроматографії сильноосновна Р (10 мкм);
- температура: 25 °С.

Рухома фаза: розчин 4 г/л гідроксиду натрію Р у воді, вільній від вуглецю діоксиду, Р, захищений від атмосферного повітря під час хроматографування. ^{N} З причини досить широкого коливання обмінної ємкості нерухомої фази може стати потрібним значне (наприклад, 50–100 %) коригування концентрації гідроксиду натрію для забезпечення приблизних часів утримування піків, зазначених нижче ^{N} .

Швидкість рухомої фази: 1 мл/хв.

Виявлення: детектор, придатний для визначення карбогідратів у діапазоні визначуваної концентрації, такий як пульс-амперометричний детектор ^{N} або

інший^N, і детектор радіоактивності, під'єднані послідовно.

Інжекція: 20 мкл.

Час хроматографування: удвічі більший за час утримування 2-фтор-2-дезоксид-глюкози.

Час утримування до 2-фтор-2-дезоксид-глюкози (час утримування 2-фтор-2-дезоксид-глюкози — приблизно 12 хв): 2-фтор-2-дезоксид-манози — приблизно 0.9; домішки А — приблизно 1.1.

Придатність хроматографічної системи: розчин порівняння (с) із використанням карбогідратного детектора:

- *ступінь розділення:* не менше 1.5 між піками 2-фтор-2-дезоксид-манози й 2-фтор-2-дезоксид-глюкози;
- *відношення «сигнал/шум»:* не менше 10 для піка 2-фтор-2-дезоксид-глюкози.

Нормування: на хроматограмі, отриманій за допомогою карбогідратного детектора:

- *2-фтор-2-дезоксид-глюкоза:* не має перевищувати площі відповідного піка на хроматограмі розчину порівняння (а) (0.5 мг/У);
- *домішка А:* не має перевищувати площі відповідного піка на хроматограмі розчину порівняння (б) (0.5 мг/У).

Домішка В. Крапельне випробування.

Випробовуваний розчин. До 100 мкл випробовуваного препарату додають 400 мкл води Р і перемішують.

Розчин порівняння (а): вода Р.

Розчин порівняння (б). 11.0 мг амінополіефіру Р (домішка В) розчиняють у воді Р і доводять тим самим розчинником до об'єму 25.0 мл. 1.0 мл розчину доводять до об'єму V водою Р, V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Пластинка: ТШХ-пластинка із шаром силікагелю для випробування на амінополіефір Р.

Об'єм проби, що наноситься: 2.5 мкл; крім того,носять 2.5 мкл випробовуваного розчину і опісля 2.5 мкл розчину порівняння (б) в ту саму точку.

Виявлення: через 1 хв після нанесення плями порівнюють візуально.

Придатність системи:

- пляма, отримана внаслідок послідовного нанесення випробовуваного розчину і розчину порівняння (б), має бути подібною за зовнішнім виглядом до плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (б), яка має характеризуватися низкою концентричних кілець; більш темний внутрішній круг (за інтенсивністю пропорційний концентрації домішки В) має бути оточений синьо-чорним кільцем, зовнішня частина якого є світлішим кільцем, оточеним периферійною темною кромкою;

— пляма, отримана внаслідок нанесення розчину порівняння (а), повинна мати більш розпливчатий внутрішній круг, який має буро-рожевий колір і не має чіткої межі між ним і оточуючою світлішою зоною;

— пляма, отримана внаслідок нанесення розчину порівняння (б), має чітко відрізнитися від плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (а).

Нормування:

- центральна частина плями, отриманої внаслідок нанесення випробовуваного розчину, має бути не інтенсивнішою, ніж центральна частина плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (б) (2.2 мг/У).

Домішка С. Рідинна хроматографія (2.2.29).

Випробовуваний розчин. Випробовуваний препарат.

Розчин порівняння (а). 0.170 г тетрабутиламонію гідроксиду Р розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 20.0 мл. 1.0 мл розчину доводять водою Р до об'єму V, де V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Розчин порівняння (б). 80 мг тетрабутиламонію гідроксиду Р розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 10.0 мл. 1.0 мл розчину доводять водою Р до об'єму 25.0 мл.

Колонка:

- *розмір:* 0.10 м × 4.6 мм;
- *нерухома фаза:* силікагель для хроматографії октадецилсилільний Р (3 мкм).

Рухома фаза: суміш 25 об'ємів розчину 0.95 г/л толуолсульфонової кислоти Р і 75 об'ємів ацетонітрилу Р.

Швидкість рухомої фази: 0.6 мл/хв.

Детектування: спектрофотометрично за довжини хвилі 254 нм.

Інжекція: 20 мкл.

Час хроматографування: удвічі більший за час утримування домішки С.

Час утримування: домішка С — приблизно 3.3 хв.

Придатність хроматографічної системи: розчин порівняння (б):

- *відношення «сигнал/шум»:* не менше 10 для основного піка;
- *коефіцієнт симетрії:* не більше 1.8 для основного піка.

Нормування:

домішка С: не більше площі відповідного піка на хроматограмі розчину порівняння (а) (2.6 мг/У).

Домішка D: не більше 0.02 мг/У.

Абсорбційна спектрофотометрія в ультрафіолетовій і видимій областях (2.2.25).

Випробовуваний розчин. Випробовуваний препарат.

Розчин порівняння. 20.0 мг 4-(4-метилпіперидин-1-іл) піридину Р (домішка D) розчиняють у воді Р і тим самим розчинником доводять до об'єму 100.0 мл. 0.1 мл розчину доводять водою Р до об'єму V, де V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Визначають оптичну густину випробовуваного розчину й розчину порівняння на спектрофотометрі в максимумі поглинання за довжини хвилі 263 нм.

Результат: оптична густина випробовуваного розчину не має перевищувати оптичної густини розчину порівняння.

Залишкові кількості органічних розчинників: обмежені відповідно до принципів, наведених у загальній статті 5.4. Препарат може бути випущений для застосування до завершення випробування на залишкові розчинники.

Стерильність. Має витримувати випробування на стерильність, наведене в загальній монографії «Радіофармацевтичні препарати». Препарат може бути випущений для застосування до завершення випробування на стерильність.

Бактеріальні ендотоксини (2.6.14): менше 175/V МО/мл, де V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах. Препарат може бути випущений для застосування до завершення випробування на бактеріальні ендотоксини.

РАДІОНУКЛІДНА ЧИСТОТА

Препарат може бути випущений для застосування до завершення випробування В.

Фтор-18: активність фтору-18 має становити не менше 99.9 % від загальної радіоактивності.

А. Гамма-спектрометрія.

Нормування: на гамма-спектрі піки фотонів, енергія яких відрізняється від 0.511 МеВ або 1.022 МеВ, мають складати не більше 0.1 % від загальної радіоактивності.

В. Гамма-спектрометрія.

Визначають кількість фтору-18 і радіонуклідних домішок із періодом напіврозпаду більш ніж 2 год. Для детектування та кількісного визначення домішок випробовуваний препарат витримують принаймні 24 год, для того щоб фтор-18 розпався до рівня, який дає можливість виявити домішки.

Результат: загальна активність радіонуклідних домішок має складати не більше 0.1 %.

РАДІОХІМІЧНА ЧИСТОТА

А. Рідинна хроматографія (2.2.29), як наведено у випробуванні на 2-фтор-2-дезоксид-Д-глюкозу й домішки А. За потреби випробовуваний розчин розводять водою Р для отримання концентрації радіоактивності, підходящої для детектора радіоактивності.

Інжекція: випробовуваний розчин^N (за потреби розведений)^N і розчини порівняння (а) та (с).

Відносне утримування: до 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкози (час утримування 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкози приблизно 12 хв): 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-манози — приблизно 0.9. Частково або повністю ацетильовані похідні обох сполук гідролізуються за умов хроматографування і послідовно елююються як 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкоза й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-маноза.

Ідентифікують піки 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкози й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-манози, використовуючи хроматограми розчинів порівняння (а) та (с), отримані з використанням карбогідратного детектора^N з урахуванням відповідної різниці в часі виходу піків на хроматограмах карбогідратного детектора й детектора радіоактивності^N.

Нормування:

— [¹⁸F]фтор у формі 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкози й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-манози: не менше 95 % загальної радіоактивності фтору-18;
— 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-маноза: не більше 10 % від загальної радіоактивності 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкози й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-манози.

В. Тонкошарова хроматографія (2.2.27).

Випробовуваний розчин. Випробовуваний препарат.

Розчин порівняння. 30 мг 1,2,3,4-тетра-О-ацетил-β-Д-глюкопіранози Р і 20 мг глюкози Р розчиняють зі слабким нагріванням в 1 мл води Р.

Пластинка: ТШХ-пластинка із шаром силікагелю Р.

Рухома фаза: вода Р — ацетонітрил Р (5:95).

Нанесення: приблизно 5 мкл^N (або 0.5–1 мкл для пластинок із зернінням 2–10 мкм (2.2.46))^N.

Відстань, що має пройти рухома фаза: 8 см.

Висушування: на повітрі протягом 15 хв.

Виявлення: для визначення розподілу активності використовують підходящий детектор. Пластинку занурюють у розчин 75 г/л сірчаної кислоти Р у метанолі Р^N (або імпрегнують методом обприскування)^N і висушують потоком гарячого повітря або за температури 150 °С до появи темних плям на хроматограмі розчину порівняння.

Коефіцієнти утримування: [¹⁸F]фторид — приблизно 0; 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-глюкоза і 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-Д-маноза — приблизно 0.45; частково або повністю ацетильовані похідні 2-[¹⁸F]фтор-

2-дезоксид-D-глюкози і 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-D-манози — приблизно від 0.8 до 0.95.

Придатність хроматографічної системи: розчин порівняння:

— на хроматограмі мають виявлятися дві чітко розділені плями.

Нормування:

— [¹⁸F]фтор у формі 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-D-глюкози й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-D-манози: не менше 95 % від загальної радіоактивності, зумовленої фтором-18;

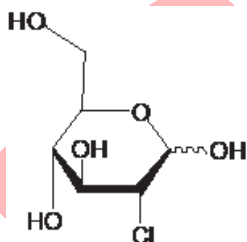
— [¹⁸F]фтор у формі фториду і частково або повністю ацетильованих похідних 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-D-глюкози й 2-[¹⁸F]фтор-2-дезоксид-D-манози: не більше 5 % від загальної радіоактивності, зумовленої фтором-18.

РАДІОАКТИВНІСТЬ

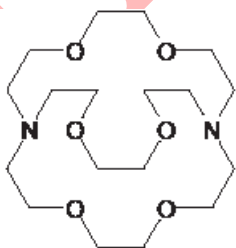
Радіоактивність визначають за допомогою каліброваного приладу.

ДОМІШКИ

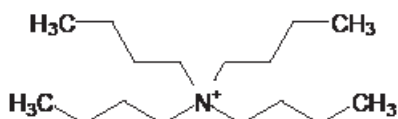
Зазначені домішки: A, B, C, D, E.

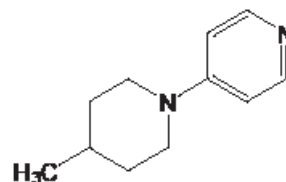
A. 2-Хлор-2-дезоксид-D-глюкопіраноза (2-хлоро-2-дезоксид-D-глюкоза).

B. 4,7,13,16,21,24-Гексаокса-1,10-діазобіцикло[8.8.8]-гексакозан (амінополіефір).

C. N,N,N-Трибутилбутан-1-аміній (тетрабутиламоній).

D. 4-(4-Метилпіперидин-1-іл)піридин.

E. [¹⁸F]фторид.

N

Домішка В. Крапельне випробування.

Випробовуваний розчин. Змішують рівні об'єми випробовуваного препарату і води Р.

Розчин порівняння (а): вода Р.

Розчин порівняння (b). 11 мг амінополіефіру Р (домішка В) розчиняють у 5 мл води Р. 1.0 мл розчину доводять до об'єму V водою Р, V — максимальна рекомендована доза, у мілілітрах.

Розчин порівняння (c). Змішують рівні об'єми розчину порівняння (b) і води Р.

Розчин порівняння (d). Змішують рівні об'єми випробовуваного препарату й розчину порівняння (b).

Пластика: ТШХ-пластинка із шаром силікагелю для випробування на амінополіефір Р.

Нанесення. Випробовуваний розчин, розчини порівняння (а), (c) і (d).

Об'єм проби, що наноситься: 2.5 мкл.

Виявлення: через 1 хв після нанесення плями порівнюють візуально.

Придатність системи:

— пляма, отримана внаслідок нанесення розчину порівняння (d), має бути подібною за зовнішнім виглядом до плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (c), яка має характеризуватися низкою концентричних кілець; більш темний внутрішній круг (за інтенсивністю пропорційній концентрації домішки В) має бути оточений синьо-чорним кільцем, зовнішня частина якого є світлішим кільцем, оточеним периферійною темною кромкою;

— пляма, отримана внаслідок нанесення розчину порівняння (c), має чітко відрізнятися від плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (а).

Нормування:

— центральна частина плями, отриманої внаслідок нанесення випробовуваного розчину, має бути не інтенсивнішою, ніж центральна частина плями, отриманої внаслідок нанесення розчину порівняння (b) (2.2 мг/У).